

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ [ΤΗΣ ἘΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ἙΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 516

Ἔτος ΚΒ΄.

15 Ἀπριλίου 1967 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Τηλ. 628.280

Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιπόδητα,
Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἦκούσθη καὶ πάλιν σήμερον τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως Κήρυγμα καὶ ἀντήχησεν εἰς τοὺς θόλους τῶν Ἱερῶν Ναῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν καρδιῶν ἡμῶν ἡ χαρμόσυτος εἰδησις, ὅτι: «Ἦ γέ ρ θ η ὁ Κ ύ ρ ι ο ς ὄ ν τ ω ς». Καὶ ἡξιώθημεν χαίροντες καὶ ἀγαλλόμενοι νὰ προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἀγίαν Ἀνάστασιν.

Ἀνέστη! Ἡ ἐπιφώνησις αὕτη εἶναι τὰ εὐαγγέλια τῆς νίκης. Ἀνέστη! Τοῦτο τὸ εὐτυχὲς καὶ σωτήριον τέλος τοῦ μεγάλου δράματος, τὸ ὁποῖον ἀνήγγειλεν ἄγγελος Θεοῦ εἰς τὰς δόσις γυναῖκας τὰς προσελθούσας εἰς τὸν τάφον τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ μετὰ τὴν ταφὴν Του.

«Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν!» (Μάρκ. 16, 6-7). Τοιοῦτον εἶναι τὸ σήμερον ἑορταζόμενον, πρωτοφανὲς εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ κόσμου, γεγο-

νός. Τοῦτο τὸ μέγα σημεῖον, τὸ ὁποῖον ἐξή-
τουν παρὰ τοῦ Κυρίου οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα πι-
στεύσωσιν εἰς Αὐτόν. Αὕτη εἶναι ἡ προφη-
τευθεῖσα παρὰ τοῦ Προφητὰνακτος «ἡ μέ-
ρα Κυρίου ἵνα ἀγαλλιασώμε-
θα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ». (ψαλμ. 117, (118), 24).

«Χριστος ἐγήγερται ἐκ νε-
κρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημέ-
νων ἐγένετο». (Α΄ Κορ. ΙΕ΄ 20). Τοῦ-
το τὸ Θεῖον σάλπισμα ἡ Ἀγία μας Ἐκκλη-
σία σαλπίζει ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου
ἅκρου τῆς Οἰκουμένης.

Καὶ εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο Ἀγγελοὶ καὶ
ἄνθρωποι συνεορτάζουσι καὶ ἡ κτίσις πᾶσα
χορεύει, ψάλλουσα τῷ Ἀναστάντι Σωτῆρι ἡ-
μῶν: «δόξα τῇ Ἀγίᾳ Ἀναστάσει
σου Κύριε», ὡς ἐπινίκιον ὠδήν. Ὁ χει-
μὼν τῆς ἀπελπισίας παρῆλθεν, ὁ φόβος διε-

σκεδάσθη καὶ τὸ σκότος τῆς ἁμαρτίας διεσκορπίσθη. «Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια».

Ὁ θεὸς τῶν Ἑθνῶν Ἀπόστολος Παῦλος βαθέως ἠσθάνθη τὸ τρισμέγιστον τοῦτο, τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου γεγονὸς καὶ διὰ τοῦτο, διὰ λόγων συντόνων, σταθμεύει πρὸ αὐτοῦ, ἵνα ἐπισημάνῃ εἰς τοὺς χριστιανούς τῆς Κορίνθου, καὶ δι' αὐτῶν τῆς Οἴκουμένης τοὺς Χριστιανούς, τὴν σημασίαν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, ἀπὸ πλευρᾶς πίστεως πρὸς τὸν Ἀναστάντα, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰ, ἐκ τῆς Ἀναστάσεως λυτρωτικά καὶ σωτηριώδη διὰ τὸν ἄνθρωπον ἀποτελέσματα.

Καὶ γράφει ὁ θεωρημὸν Ἀπόστολος:

«Εἰ... Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν...». (Α' Κορινθ. ΙΕ' 14). Ὁ Χριστὸς Ἀνέστη διὰ νὰ μᾶς ἀναστήσῃ καὶ μᾶς ὑψώσῃ εἰς τὰ ἄβυσσά τῆς ὕψους τοῦ Οὐρανοῦ. Ἐδείξεν εἰς ἡμᾶς τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ἀκολουθήσωμεν, διὰ νὰ φθάσωμεν τὴν τελειότητα.

Διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Ἀνάστασιν, πρέπει νὰ διέλθωμεν πρῶτον ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶν «Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἡμῖν ὑπολιμπάνων ὑπογραμμόν, ἵνα ἐπακολουθήσωμεν τοῖς ἵχνεσιν αὐτοῦ».

Πρέπει νὰ δεχώμεθα καὶ νὰ ὑπομένωμεν ἐν πίστει τὰς θλίψεις καὶ νὰ φέρωμεν ἀγογγύστως τὸν σταυρὸν ἡμῶν. Ἡ σκέψις ἡμῶν ἅς μὴ σταματᾷ εἰς τὸν σταυρὸν. Δὲν εἶναι ὁ θάνατος τὸ τέρμα τῆς ζωῆς. Πέραν τούτου ἀπλοῦται εἰς κόσμος ὡραῖος, αἰώνιος, χαρούμενος.

Οὐδεμία ἀληθινὴ χαρὰ ἔρχεται ἄνευ δακρύων. Ὁ ἄνθρωπος ἔρχεται εἰς τὴν ζωὴν με ὥδινας. Τὸ βρέφος βλέπει τὸ φῶς με κλαυμυρισμούς. «Διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Τούτου δὲ ἕνεκα ὁ Οὐρανοβάμων Παῦλος ἐξυμνῶν τὴν ἀξίαν καὶ τὴν σημασίαν τῶν θλίψεων διὰ τὴν σωτηρίαν ἐτόνιζεν: εἰδότες, ὅτι ὁ ἐγείρας τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ ἡμᾶς διὰ Ἰησοῦ ἐγερεῖ... τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βάρος δόξης κατεργάζεται ἡμῖν» (Β' Κορινθ. Δ' 14 καὶ 17).

Ἀνάστασιν Χριστοῦ ἐορτάζομεν καὶ πανηγυρίζομεν, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά!

«Ἡ φάνη» καὶ «ὁ Σταυρός» τοῦ Σωτῆρος, «ἀναπαυτήρια» δι' ἓνα Θεόν, ὅστις ἐγένετο ἄνθρωπος διὰ τὴν «σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων», πικτόμενον καὶ θνήσκοντα, γίνονται πλέον σύμβολα, ἔννοια ... ὁδηγοί. «εἰ δὲ ἀπεθάγομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν, ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ».

Τὸ τέλος τῶν πάντων δὲν εἶναι διὰ τοὺς πιστοὺς τοῦ Κυρίου, οὔτε ἡ «φάνη» οὔτε ὁ «Σταυρός». Ἡ θλίψις δὲν εἶναι αἰωνία καὶ ὁ θάνατος οὐ κυριεύει τῆς ζωῆς.

Δι' ἡμᾶς τοὺς θλιβομένους καὶ καταπονομένους ἀπογόνους τοῦ Ἀδάμ ὁ Σωτὴρ Ἀνέστη. Ἀνέστη διὰ νὰ μᾶς ἀναγεννήσῃ, νὰ μᾶς σώσῃ, νὰ μᾶς δώσῃ τὴν χαράν.

Ὅσοι χρόνοι κι' ἂν παρέλθουν, ὁ ἀντίλαλος τοῦ Παναγίου Τάφου θὰ δονῇ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι διψοῦν τὴν χαράν, τὴν ἐλπίδα, τὴν ἀγάπην.

Ἄς λαμπρυνθῶμεν, ὅθεν, τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, καὶ ἅς περιπτυχθῶμεν ἀλλήλους ἐν ἀγάπῃ εἰλικρινεῖ καὶ ἀνυποκρίτῳ.

Ἄς παραμερίσωμεν τὰς προσκαίρους θλίψεις, τὰς μικρότητας, τὰς ἀδυναμίας καὶ τὰ πάθη ἡμῶν καὶ ἅς συγχωρήσωμεν πάντα, ἐφ' ὅσον ἐκ τοῦ Σταυροῦ καὶ ἐκ τοῦ Τάφου ἀνέτειλεν ἡ Συγγνώμη.

Ἄς ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους καὶ ἅς ἐκδηλώσωμεν τὴν ἀγάπην ταύτην περισσότερον πρὸς τοὺς ἐν θλίψεσι καὶ ἀνάγκαις ἀδελφούς

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

ΕΥΦΡΟΣΥΝΗ ΑΙΩΝΙΟΣ

Με τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, ἐφτάσαμε στὸ τέρμα τοῦ δρόμου, ποὺ ἔβαλε ἡ ἀγία Ἐκκλησία μας στὰ πνευματικὰ τέκνα τῆς, μετὰ τὸ ἀνοιγμα τοῦ Τριωδίου: νὰ περπατήσουν δηλ. μετὰ ἀσκήση καὶ νὰ καλέσουν μετὰ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸν πατέρα τῆς ἁμαρτίας, τὸ σατανᾶ. Ὅσοι ἐσταύρωσαν τὸν ἑαυτὸν τους, μαζί μετὰ τὰ πάθη καὶ τὶς ἁμαρτωλὲς ἐπιθυμίες, αὐτὲς τὶς ὥρες περνοῦν, μετὰ κρυφὴν εὐφροσύνην, ἀπ' τὸ σταυρώσιμο Τριῶδιο, στὸ ἀναστάσιμο. Ὅσοι ἀκολούθησαν τὶς ἁγίες μέρες τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος μετὰ τὶς ἱερὲς Ἀκολουθίες τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας μας τὶς ταπεινώσεις καὶ τὰ Πάθη τοῦ Κυρίου, ἃς πάρουν τὸν αὐγινὸ δρόμο ποὺ πήραν οἱ Μυροφόρες, γιὰ ν' ἀκούσουν ἀπ' τὸ στόμα τοῦ ἀγαπημένου Ἰησοῦ, τὸ «Χαίρετε! Καὶ καθὼς εἰδομεν αὐτὸν κρεμάμενον ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, καρφωόμενον χεῖρας καὶ πόδας, ποτιζόμενον ὄξος καὶ χολήν, στεφανούμενον μετὰ ἀκάνθας, κεκτοῦμενον μετὰ λόγχην, καὶ τὸ πρόσωπον ἔχοντα ἄτιμον καὶ ἐκλείπον παρὰ τοὺς υἱοὺς τῶν ἀνθρώπων (κατὰ τὸν Ἡσαΐαν), καὶ τὰ ἄλλα πάθη ὑπομένοντα διὰ τὴν ἰδικήν μας σωτηρίαν» οὕτω καὶ σήμερον πρέπει, καὶ πολλάκις πρέπει, γὰρ ἴδωμεν αὐτὸν νοερώς διὰ τῆς πίστεως, ὡς νυμφίον ἐστολισμένον μετὰ τὸ ὑπέρλαμπρον φῶς τῆς Ἀναστάσεως, ἐκβαίνοντα μὲν ἀπὸ τὸν τάφον ὡς ἀπὸ νυμφικῆς παστάδας, λαμπρόντα δὲ ὑπὲρ τὸν ἥλιον». Καὶ τότε, μέσα στὸ ἀνοιξιανὸ λυκαυγὲς καὶ στὴ λαμπροφωτισμένη αὐγὴ τῆς Ἀναστάσεως, ὅποιος — σάν ἄλλος Ἰωσήφ Ἀρμαθαίας — ἢ Νικόδημος — ἐνταφίσει μέσα του τὸ Χριστό, θὰ ἰδεῖ ν' ἀνοίγουν οἱ σκληροὶ βράχοι τοῦ μνημείου καὶ τῆς καρδιάς, καὶ μαζί μετὰ τὸν Κύριον θὰ ἰδεῖ ν' ἀνασταίνεται καὶ ὁ κόσμος ὁ δικός του, ὁ νεκρωμένος ἀπ' τὴν ἁμαρτία τὴν ἐγκόσμου.

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ φιλολογία, ποὺ γέννησε τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως, ὁ πραγματικὸς ἐμπνευστὴς κάθε μεγάλου ποιητοῦ καὶ κάθε ἔργου ὑψηλοῦ, γύρω ἀπὸ τὴν «ἐορτὴν» τῶν ἐορτῶν καὶ τὴν πανήγυριν τῶν πανηγύρεων εἶναι ἀπέραντη.

Στὴν ἀναστάσιμη ἀκολουθία, φάλλεται ἕνας ἀπ' τοὺς ἀριστουργηματικώτερους κανόνες τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἔτους. Τὸν ἔχει γράψει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς καὶ φάλλεται στὸν λαμπροχαρμόσυνο α' ἤχο. Ὁ κανὼνας ἀρχίζει μετὰ τὶς πρῶτες λέξεις ἀπ' ἕνα λόγο τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, ἀπ' ὅπου ὁ ποιητὴς δὲν ἀντλεῖ μονάχα τὴν ὑπόθεσιν καὶ

τὴν ἐμπνευστὴν, ἀλλὰ, καμμία φορά, καὶ ἀλόκληρες φράσεις. Λέγει λοιπὸν τὸ α' τροπάρι του: «Ἀναστάσεως ἡμέρα» λαμπρυνθῶμεν λαοί! Πάσχα Κυρίου Πάσχα! ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν! Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διέδιδάσεν, ἐπινίκιον ἄδοντας». Ἡ λέξις Πάσχα, ἔρχεται συχνὰ στὸ γλυκότατο στόμα τοῦ μελωδοῦ. Καὶ κάτω, φυσικά, ἀπ' τὴν διούλλαθιν αὐτῇ λέξει, ὁ ὕμνωδὸς ἀφήνει νὰ ὑποψιάζεται ἄνετα ὁ χριστιανὸς ἕνα θαυμάσιο πνευματικὸ ποτάμι, ποὺ τὸ ρεῦμα του μᾶς φέρνει «ἐκ θανάτου πρὸς ζωὴν» καὶ «ἐκ γῆς πρὸς Οὐρανόν». Κι' αὐτὴ ἡ δική μας διάβασις, μᾶς θυμίζει τὴν διάβασι τῶν Ἰσραηλιτῶν ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ θάλασσαν, ἡ ὅποια ἦταν ἕνας τύπος προφητικὸς τῆς πνευματικῆς μας — μετὰ τὴν Ἀνάστασιν — διαβάσεως, ἀπ' τὰ φθαρτὰ καὶ τὰ ἐπίγεια, στ' ἀφθαρτὰ καὶ τὰ ἐπουράνια. Κι' αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ ὁ ποιητὴς ξεσπᾷ σὲ ἐπινίκιους ὕμνους χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, προκαλῶντας μας νὰ «λαμπρυνθῶμεν» μαζί του στὴν ἀναστάσιμη χαρὰ.

Γιὰ νὰ ἐξηγήσῃ αὐτὴ τὴν ἔξαρσιν τοῦ ἱεροῦ Δαμασκηνοῦ ὁ Βρυένιος, χωρὶς φιλολογικὰς φλυαρίες μᾶς λέγει, μετὰ λίγα λόγια, γιατί πανηγυρίζουμε τόσο πολὺ τὸ Πάσχα. «Πάσχα διαβάσεις, ἀπὸ τοῦ σκότους εἰς φῶς Πάσχα ἐξέλευσις ἀπὸ τοῦ Ἄδου εἰς γῆν Πάσχα ἀνάβασις ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τοὺς οὐρανοὺς Πάσχα μετάβασις ἀπὸ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν Πάσχα ἀνάστασις τῶν πεπτωκότων ὁσίων Πάσχα ἀνάκλησις τῶν ἐξορίστων τῆς Ἐδέμ Πάσχα ἀνάφρσις τῶν αἰχμαλώτων φθορᾶς Πάσχα πιστῶν ἡ δυνάμις ζωῆς Πάσχα παντὸς τοῦ κόσμου τρυφή Πάσχα Τριάδος θείας τιμή. Ἀχώρητος ἡ τοῦ Πάσχα προσηγορία, οἱ πολυπλάσιος ἡ διὰ τοῦτο δηλούμενη χάρις τοῦτο καὶ γὰρ φυγῶν ἡ ἀκαφυχή, τοῦτο τῶν νόων ἡ χαρμονή, τοῦτο σωματικῶν ὁ κουφισμός, τοῦτο ἀμμάτων ὁ φωτισμός, τοῦτο λαυρόγγυν ὁ γλυκασμός, τοῦτο θυμὸς, τοῦτο θερμότης, τοῦτο εἰρήνη, τοῦτο χαρὰ».

Πραγματικὰ μ' αὐτὸ τὸ ἀπόσπασμα φανερώνεται ἡ σημασία ἐκείνου τοῦ θαυμάσιου στίχου τοῦ κανόνος τῆς ἐορτῆς:

«Χριστὸς γὰρ ἐγὴ γερταὶ εὐφροσύνη αἰώνιος»!

Περνώντας ἀπ' τὴ γ' ὥδῃ τοῦ πασχαλικοῦ κανόνος — ποὺ ὅσοι, ἀνάρμοστα βιαστικοί, φεύγουν μετὰ τὴν τελετὴν τῆς Ἀναστάσεως, δὲν προφθαίνον νὰ τὴν ἀκούσουν — στεκόμαστε γιὰ λίγο σ' ἕνα ὀλιγόστιχο τροπάρι, ποὺ ἔχει μέσα του κυριολεκτικὰ τὰ πάντα ν' ἀγαλλιοῦν καὶ νὰ χαίρωνται στὴν ἔγερσιν τοῦ Χριστοῦ, μεθυσμένα στὸ ἀναστάσιμο φῶς:

Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶς, οὐρανὸς τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια
Βορραζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις
τὴν ἔγερσιν Χριστοῦ, ἐν ᾧ ἐστερένεται.

ἡμῶν, ἵνα βεβαιώσωμεν ἔργῳ τε καὶ λόγῳ τὴν πίστιν ἡμῶν πρὸς τὸν Ἀναστάντα, οὗ ἡ χάρις καὶ τὸ ἄπειρον ἔλεος εἴη μετὰ πάντων ὑμῶν.

† Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ

ΒΑΘΥΣΤΟΧΑΣΤΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΤΑ ΑΓΙΑ ΠΑΘΗ

Ἐξαισία και θαυμαστά εἰσι πάντα τὰ υπερφυῆ μυστήρια τῆς οἰκονομίας τοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν!

Ἀκατάληπτα καὶ ἀνερμήνευτα τυγχάνουσι καὶ πᾶσαν φύσιν ἀνθρωπίνην καὶ ἀγγελικὴν ἐξιστῶσι καὶ εἰς ὕμνον θεοπρεπῆ ταύτας διεγείρουσιν. Ἄλλ' ἡ πάντων τῶν υπερφυῶν τούτων μυστηρίων ὑστάτη μὲν τῇ τάξει, πρώτη δὲ τῇ δόξῃ καὶ μεγαλειότητι γεγενημένη θεοπρεπῶς ἐν Σιών Δεσποτικὴ ἱερουργία οὐ μόνον ὡς ἐξαισία καὶ παράδοξος ἀγγέλους τε καὶ ἑρστούς καταπλήττει καὶ πᾶσαν ἔννοιαν καὶ δύναμιν λόγου ὑπερβαίνει, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναισθητον κτίσιν ἐκθαμβεῖ, καὶ πολλῶν τρόμῳ καὶ φόβῳ συνέχεσθαι ποιεῖ. Δι' ὃ καὶ ἥλιος οἰκείας ἀκτίνας συγκρύψας γνό-

φον περιεβάλετο καὶ ἡ γῆ σειομένη ἐκυμαίνετο, πέτραι δὲ ἐρράγησαν, καὶ τὸ τοῦ ναοῦ διεσχίσθη θεῖον καταπέτασμα, μὴ φέρον κοθορὰν ἐπὶ σταυροῦ κρεμάμενον τὸν πάσης κτίσεως δημιουργὸν καὶ Δεσπότην. Ὡ θαύματος φρικτοῦ καὶ ἐξαισίου! Ὡ ἀγαθότητος καὶ ἀφράστου ἀνοχῆς Δεσποτικῆς! Τοιαῦτα ἄφατα γεγονότα ἐλάμβανον χώραν, κατὰ τὰς ἐσχάτας ἐπιγείους ἡμέρας τοῦ σταυρωθέντος Ἰησοῦ. Ἀλλὰ πρὸς ταῦτα πῶς προσηνέχθη ὁ τῶν Ἰουδαίων λαὸς ὁ φωνήσας ποτὲ «ὦσαννὰ ἐν τοῖς ὕψιστοις, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου»!

Ὁ δυσσεβὴς καὶ παράνομος ἐκείνος λαὸς τῶν Ἰουδαίων, καὶ τῶν ἀλόγων προσηνέχθη ἀλογώτερος, καὶ τῶν ἀναισθητῶν ἀναισθητότερος. Καὶ γὰρ ἔγνω βούς τὸν κτησάμενον, καὶ ὄνος τὴν φάτνην τοῦ Κυρίου αὐτοῦ, ὡς ὁ ἱερὸς γραφικὸς λόγος ἀποφαίνεται· εἴτε αἰσθήσεως ἀμοιροῦσα κτίσις τὸν ἐαυτῆς ποιητὴν αἰσθημένη σαρκὶ πάσχοντα, ἡλλοιοῦτο φόβῳ καὶ τρόμῳ, ἐδονεῖτο μελανειμονοῦσα. Ὁ δὲ δεινὸς οὗτος καὶ ἀχάριστος λαὸς οὐκ ἔγνω τὸν Κύριον οὐδὲ συνήκε τὰ θαύμασια αὐτοῦ. Ἀλλὰ τυφλωθεὶς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πωρωθεὶς τὴν καρδίαν κατὰ τὸν προφητικὸν λόγον πρὸς τὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ πάλαι διὰ τοῦ μάννα διατρέφοντα αὐτὸν καὶ ἐξ ἀγόνου πέτρας ὕδατι ποτίζοντα, ἀντὶ τοῦ μάννα χολὴν, ἀντὶ τοῦ ὕδατος δῆος ἀγνωμῶνως ἀνταπέδωκεν αὐτῷ καὶ τὸν διὰ ξύλου πικρίας

Μέσα, ὅμως, στοὺς πανηγυρικοὺς καὶ χαρμόσυνους λόγους τοῦ Πάσχα, δὲν πρέπει ὁ χριστιανὸς νὰ ξεχνᾷ πῶς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως ποὺ φωτίζει τὰ οὐράνια καὶ τὰ καταχθόνια, εἶναι ἀδύνατον νὰ παραβιάσῃ τὴν ἐλευθερίαν μας καὶ νὰ φωτίσῃ τὰ σκοτάδια ποὺ μέσα μας κρύβουμε ζηλότυπα, σὰν κάποιον πολυτίμον θησαυρό. Ὁ σατανᾶς μᾶς ψιθυρίζει, πῶς τὸ σκοτάδι τοῦ μέσα κόσμου μας, ποὺ δεσμεύει τίς ὁλικές καὶ πνευματικές αἰσθήσεις μας, εἶναι τάχα ἡ ἐγγύηση γιὰ τὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἀδέσμευτη, τὴν αἰσθητική καὶ αἰσθησιακὴ ζωὴ μας!.. Ἀλλὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ μουχλιασμένο καὶ θρωμερὸ σκοτάδι, ποὺ οἱ αἰσθήσεις σέρνονται σὰν σκουλήκια καὶ σὰν τὰ σιχαμερώτερα σερπετὰ στὴ λάσπη, πῶς θὰ ἴδῃ ἡ καρδιὰ τὸ ἀπρόσιτο φῶς τῆς Ἀναστάσεως; Κι' ἐπειδὴ, δίχως καθαρὴν καρδιὰ κανεὶς δὲν θὰ ἀξιώθῃ νὰ ἴδῃ τὸ Θεό, ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς μᾶς προσκαλεῖ νὰ γίνουμε πνευματικώτεροι ἑορτασται τῆς Ἀναστάσεως, μὲ τὸ νὰ καθαρίσουμε τὴν καρδιὰ μας καὶ τίς αἰσθήσεις μας, γιὰ νὰ ἀξιώθουμε νὰ ἴδωμε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, καὶ ν' ἀκούσουμε καθαρὰ μέσα μας τὸ χαίρετε, ποὺ εἶπε στὶς ἀγνές Μυροφόρες.

Αὐτὸ τὸ σημεῖο τοῦ ἐορτασμοῦ δηλ. τῆς Ἀναστάσεως ὄχι λόγοις ἀλλὰ ἔργοις —μὲ ἔργα ποὺ εἶναι ἀποτελέσματα ἐξαγιασμένων αἰσθήσεων καὶ ἀναστημένης καρδιᾶς— εἶναι ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποὺ πρέπει πολὺ νὰ τονίζουμε σήμερα. Πόσο πνεῦμα δηλ. τῆς Ἀναστάσεως μπαίνει στὴ ζωὴ μας, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς ἁγίας Γραφῆς καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. «Τὸ πνεῦμα τῆς Ἀναστάσεως, λέγει ἕνας σύγχρονος ὀρθόδοξος θεολόγος, ποὺ εἶναι τὸ Πνεῦμα τῆς ζωῆς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, πρέπει νὰ καταυγάζῃ τὴ ζωὴ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ὅταν ἡ Ἐκκλησία δὲν ἔχῃ τέτοια μέλη, εἶναι ἕνα μουσεῖο μὲ ἀκατάληπτες εἰκόνες καὶ φράσεις, ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ τίς· ἐξηγήσῃ σὸν εἰδωλολάτρη κόσμο, ποὺ περιμένει τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ. Γιατὶ ὁ μόνος τρόπος, ποὺ τὸ δόγμα καὶ ἡ λατρευτικὴ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας μποροῦν νὰ ἐξαγγείλουν τὴν Ἀναστάση τοῦ Κυ-

ρίου, εἶναι ὁ τρόπος τῶν ἔργων καὶ τῆς ζωῆς. "Ἄν μὲ λόγια προσπαθῇ κανεὶς σήμερα νὰ ἐξηγήσῃ σὸν κόσμο τὸ πνεῦμα τῆς Ἀναστάσεως, ὄχι μόνον δὲν θὰ γίνῃ ἀκουστός, ἀλλὰ θὰ κινήσῃ καὶ τὴν ἀγανάκτηση. Ἐχόρτασε ὁ κόσμος ἀπὸ κουδέντες μὲ ἱερὸ περιεχόμενο. Ἡ Ἀγάπαις τοῦ Κυρίου εἶναι «ἐν δυνάμει». Μόνον ἡ γλῶσσα τῶν ἔργων μπορεῖ νὰ μιλήσῃ στὴν ψυχὴ τοῦ κόσμου σήμερα. Ἐδῶ βρίσκεται ἡ μεγάλη εὐθύνη τῶν σημερινῶν χριστιανῶν, ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας». (Σ. Ἀγουρίδης, «Ἐκδόνη», τ. Α' 1961, σελ. 26).

Μὲ αὐτὸ τὸ πνεῦμα εἶναι γραμμένα καὶ τὰ ἀκόλουθα λόγια τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου: «Ἡμεῖς συνανέστημεν μὲ τὸν ἀναστάντα Χριστόν, καὶ διὰ τῆς πίστεως καὶ διὰ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, τοῦ εἰς τύπον γενομένου τῆς ταφῆς καὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Ἀμποτε, λοιπόν, νὰ ζήσωμεν μίαν καινούργιαν πολιτείαν, ἥτις πρέπει εἰς τοὺς συναναστηθέντας μὲ τὸν Δεσπότην Χριστόν, καθὼς μᾶς παραγγέλλει ὁ Παῦλος: «Ἰνα, ὥσπερ ἡγήρθῃ Χριστὸς ἐκ νεκρῶν, διὰ τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. στ' 4). Ἡμεῖς ἐμάθομεν σήμερον ἀπὸ τὸν ἀναστάντα μίαν καινούργιαν ζωὴν. Λοιπόν, ἀμποτε νὰ φυλάγωμεν αὐτὴν μέχρι τέλους, ἔχοντες καινούργιους συλλογισμούς, λαλοῦντες καινούργια λόγια, καὶ πράττοντες καινούργια ἔργα, ὅσα τῆς τοῦ Χριστοῦ καινῆς Ἀναστάσεως».

υδάτων Μερρᾶς καὶ δῆγματος ἰσθόλου τοῦτον ἐκείσε παραδόξως ἰσαάμενον, ἐπὶ ξύλου ἀναιρεθῆναι Πιλάτην ἠτήσατο καὶ τὸν ἐν θαλαττίῳ κύματι ἀφράστῳ τερατουργίᾳ τὸν διώκτην κρύψαντα τύραννον, ὑπὸ γῆν ἔκρυψαν. "Ὡ τῶν ἀνόμων! "Ὡ τῶν ἀπίστων! Ποίαν τοῦτο ὑπερβολὴν ἀνομίας τε καὶ ἀχαριστίας καταλείπει; "Ὅντως γεννήματα ἐχιδνῶν, καὶ γενεὰ σκολιὰ καὶ παραπικραίνουσα ἢ παράνομος αὕτη συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων, ἧτις οὐ κατηύθυνε τὴν καρδίαν αὐτῆς τῷ Κυρίῳ, ἀλλ' εἰς ἔαθος κακίας καὶ ἀγνωμοσύνης ἐμπεσοῦσα, κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν τῷ Ἐδεργέτῃ αὐτῆς καὶ Σωτῆρι ἀνταπέδωκε καὶ πονηρὰ κατ' αὐτοῦ ἐβουλεύσατο. "Ὅθεν ὁ Κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν εἰς κρίσιν παραδίδεται. "Ὁ νομοδότης ὑπὸ ἀνόμων χειλέων ἐμπτύεται. "Ὁ Δεσπότης δούλου χειρὶ ραπίζεται. "Ὁ Παμβασιλεὺς ἀκάνθινον περιτίθεται στέφανον καὶ ψευδῇ ἐνδύεται πορφύραν, ὁ παντοίας νόσους ἱητὴρ κατὰστικτος τοῖς μύλωφιν ὑπὸ τῶν ἰαθέντων καθίσταται. "Ὁ τῆς Ἐκκλησίας Νυμφίος μετὰ τῶν κακοῦργων ὡς κακοῦργος τῷ σταυρῷ προσηλωθεὶς δι' ἡμᾶς καὶ θανὼν ἐκουσίως, ἢ τῶν ἀπάντων ζωὴ, τὴν ἐν τάφῳ δέχεται κατάθεσιν. "Ἐκστηθεὶ ἐπὶ τούτῳ ὦ οὐρανέ! καὶ πάσα ἡ ὑψηλὸς φρίξον!

"Ἀλλὰ δεῦτε ἴδωμεν ἀγαπητοὶ καὶ τὸν παράνομον Ἰούδαν, πῶς πρὸς τὸν ἑαυτοῦ διδάσκαλον καὶ δεσπότην προσφέρεται. "Ἀλλὰ φεῦ! Καὶ οὗτος ὁ δυσμενὴς συνωδᾷ τῇ ἄνωθεν μοιχαλίδι γενεᾷ ἀπλήτεψ κακία τε ἀχαριστία ἀλοῦς καὶ φιλαργυρία νοσήσας ἀφράστοις κακοῖς τὸν εὐεργέτην ἀμοίβεται. Τρέχει προθύμως πρὸς τοὺς Ἰουδαίους συντίθεται τούτοις ἀναιδῶς τὴν πρᾶξιν πωλεῖ τὸν ἀτιμῆτον, καὶ πρὸς τὴν τιμὴν οὐκ ἀκριβολογεῖται ὁ δυσσεβὴς, φιλήματι δολίῳ εἰς ἀνόμους χεῖρας, τὸν τῶν ὅλων Δεσπότην παραδίδωσιν εἰς θανάτου κατάκριμα, καὶ τὰ συντεθέντα κερδῆσαι μελετᾷ ὁ παράνομος. "Ὡ τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος! ὦ τῆς Ἰσραηλιτικῆς ἀπανθρωπίας! Διὰ τοῦτο οὖν καὶ ὁ πρεσβύτερος οὗτος καὶ δύσμοιρος Ἰσραὴλ ὅτε ὁμόφρων τούτῳ παράνομος Ἰούδας τῆς αἰδίου ζωῆς οἰκτρῶς συνεκπεσόντες τὴν τοῦ αἰωνίου θανάτου δίκην ἐνδίκως ἑαυτοῖς ἐξεπληρώσαντο μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν τοῦ ἀρχεαἰκού Βελίαρ.

"Ἄλλ' ἡμεῖς ὁ νέος καὶ ἐκλεκτός Ἰσραὴλ, ἡ ἐξ ἔθνων ἐκκλησία ἢ προσκληθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἀνυμνῆσαι αὐτὸν σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι καὶ τῆς αἰδίου ζωῆς ἀξιοθῆναι, πνευματικὴν πορείαν συστήσαντες ὡς ποτε αἱ νεάνιδες ἐπινίκιον ὥδην τῷ Κυρίῳ ἄσωμεν τῷ διὰ σταυροῦ, θανάτου καὶ ταφῆς νίκην ἐνδόξως τελέσαντι καὶ τῷ τὸν πολυμήχανον ἐχθρὸν ἀνδρικῶς καταβαλόντι. Διότι σήμερον ὁ ἄδης ἐσκόλευται καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργηται. Σήμερον ἡ φθορὰ καθηρέθη καὶ ἡ ἀφθαρσία τῷ κόσμῳ ἐξήγησεν. Σήμερον ὁ διὰ ξύλου πάλαι ἐν Ἐδέμ καταβαλὼν τὸν γενάρχην διὰ ξύλου σταυροῦ καταθέβληται, καὶ ὁ Ἀδάμ σὺν τῇ Εὐᾷ ἐκ τῆς δουλείας αὐτοῦ καὶ τῆς τοῦ ἄδου πικρᾶς τυραννίδος παγγενῶς ἀπαλλαγείς τῆς ἐν Παραδείσῳ διαίτης καὶ τῆς ἐκείθεν τροφῆς, θείᾳ φιλανθρωπίᾳ αὐθις κατηξίωται καὶ δόξης ἀκηράτου ἀνεδείχθη μέτοχος. "Ὅθεν ὁ μὲν τύραννος ἄδης οὗς ἀπ' αἰώνων κατέπιε νεκροὺς ἄθροως ἐξεμέσας ὀδυνηρῶς ἐθρήνησε καὶ στένων τὴν ἑαυτοῦ ἐποδυρέσθω γύμνωσιν, ὅτι ὁ τοῦ σκότους ἀρχὴν τὴν κατὰ τῶν ἀνθρώπων

ἰσχὺν ἀπεξεδύθη καὶ δεινῶς ἐτραυματίσθη ὑπὸ τοῦ Σταυρωθέντος. Ἀλγείτω τοῖγυν πικρῶς τὴν ἦτταν αὐτοῦ καὶ ἐξολοφύρεσθω. Ἡ δὲ τῶν ἑρῶν φύσις πάσα τούναντίον εὐγνωμονοῦσα προσκυνησάτω Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ἐπὶ τῇ ἀνεκφράστῳ συγκαταβάσει αὐτοῦ. Διὸ καὶ ἱεροπρεπῶς αὐτὸν μεγαλύνουσα ὕμνοις ἀσιγῆτοις δοξολογεῖτω τὴν ὑπερφυῖ ταύτην καὶ σωτηριώδη αὐτοῦ οἰκονομίαν γεραίρουσα καὶ σὺν ἀγγέλοις εὐχαρίστως βοῶσα. Δόξα τοῖς σοῖς παναχράντοις παθήμασι Χριστέ, δι' ὧν ἔσωσας πάντας ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

ΕΚ ΤΗΣ ΠΑΤΕΡΙΚΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

"Ἐχει ὅρον χρονικὸν ἢ συντέλεια τοῦ Κόσμου, ἢ οὐ;

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

"Ὁ μὲν Θεὸς προγινώσκει τὰ πάντα πρὶν γενέσεως αὐτῶν. "Ὅμως φασὶν οἱ Ἅγιοι Πατέρες, ὅτι ὅταν πληρωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν δικαίων ἀνδρῶν κατ' ἀριθμὸν τῶν ἐκπεσόντων Ἀγγέλων, ὅπως ἂν πληρωθῇ ὁ ἄνω Κόσμος, τότε γίνεται ἡ συντέλεια. Πληρωθῆναι δεῖ τὸν ἄνω κόσμον, ὡς καὶ Γρηγόριος βοᾷ· τὸ δὲ τοῦ Ἀποστόλου ρητὸν τὸ λέγον, Ἐἴ τις τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται, αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτω δέ, ὡς διὰ πυρὸς· τοῦτο λέγει. ὅτι ἡ μὲν ἀμαρτία ἀπόλλυται ἐκεῖ, καὶ οὐκ ἔσται, ὁ δὲ πράξας ἀφθαρτος ὑπάρχων ἐν τῇ ἀναστάσει, σώζεται ἐν τῷ πυρὶ, τουτέστιν καὶ οὐ φθείρεται ἐν αὐτῷ.

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Τί ἐστὶ τὸ λεγόμενον, ὅτι, Ἐὰν φωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμα μου ἵνα καυθῇ, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι; Πῶς φωμίζει τις πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ χωρὶς ἀγάπης;

ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Εἰσὶ τινες τῶν ἀνθρώπων, δοκοῦντες μὲν ποιεῖν πολλὰς ἐλεημοσύνας, ὑπάρχουσι δὲ μισάδελφοι, λοῖδοροι, ὑπερήφανοι, ἄδικοι, μνησικάκοι, φθονεροί, καὶ διὰ τῶν τοιούτων παθῶν ἀνόητος λοιπὸν γίνεται ἡ ἐλεημοσύνη αὐτῶν. Ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ, ὅτι διὰ τῶν τοιούτων παθῶν ἐσβέσθησαν αἱ λαμπάδες τῶν πέντε παρθένων, λείψασαι τοῦ τοιούτου πνευματικοῦ ἐλαίου.

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπεστάτην πανήγυριν τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Χριστοῦ εἰς Πειραιᾶ. Οἱ πιστοὶ λιτανεύουν τὴν Ἱερὰν Εἰκόνα μετ' εὐλαβείας καὶ ἐνθέρμου ζήλου

ΣΧΟΛΙΑ ΤΟΥ ἈΘΗΝΑΪΚΟΥ ΤΥΠΟΥ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἀφ' ἧς ἐπὶ Ἐπαναστάσεως Πλωστήρα εἰσῆχθη τὸ Νέον Ἡμερολόγιον ἐν Ἑλλάδι, ἐδημιουργήθη μοιραῖως καὶ τὸ τάλαιπωρὴσαν τὸ Κράτος θέμα τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, οἵτινες ὠνόμασαν ἑαυτοὺς ΓΝΗΣΙΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ, θέμα, ὅπερ ἄγνωστον διὰ ποῖον νόμιμον λόγον ἢ διὰ ποῖαν καὶ Κρατικὴν σκοπιμότητα ἀνήχθη ἄνευ νοήματός τινος εἰς φοβερὰν ἐξύλητα.

Ἡ ἐξύλητος αὕτη, δυστυχῶς, δὲν ἐννοεῖ καὶ σήμερον νὰ κοπάσῃ. Καὶ παντοιοτρόπως διώκεται ἡ θρησκευτικὴ αὕτη Κοινότης ἀπηνῶς.

Ἐπὶ ποίῳ ἄραγε, νομίμου λόγου βασίζεται ἡ δίωξις αὐτῶν τῶν γνήσιων Ὁρθοδόξων, ἐταν ἐλευθέρως καὶ κατὰ κλασσικὴν ἀδιαφορίαν καὶ ἀνεπίτρεπτον ἴσως ἀνοχὴν τῶν ἀρμοδίων ἐν τῷ Κράτει μας δρῶσιν ἐκκλησιαστικαὶ κοινότητες ὡς ἡ τῶν Καθολικῶν, τῶν διαμαρτυρομένων προπαγανδιστικώτερον δὲ ἡ τῶν Οὐνιτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Χιλιαστῶν δρώντων οὐχὶ ἐν κλειστῇ καὶ παραδύσῃ πάντοτε, ἀλλὰ καὶ μετὰ κήρυγμα τὴν ἀποχὴν τῶν μελῶν τῶν ἀπὸ πάσης στρατεύσεώς των;

Τί περισσότερον τῶν ἄλλων Θρησκευτικῶν Κοινοτήτων ζητοῦσιν οἱ γνήσιοι οὗτοι ὀρθόδοξοι παρὰ τῆς Πολιτείας εἰ μὴ τὴν ὑπὸ τοῦ Συντάγματός μας ρητῶς κατοχυρουμένην καὶ προστατευομένην ἐλευθέραν τέλει τῶν θρησκευτικῶν τῶν καθηκόντων ἄνευ καὶ ἔχρους προσηλυτισμοῦ εἰς ἑᾶς τῆς ἐπικρατοῦσης ἐν Ἑλλάδι Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας;

Μήπως, ἄραγε, προσβάλλεται καθ' οἷονδήποτε τρόπον ἡ δημοσία τάξις καὶ ἡ δημοσία αἰδῶς διὰ τῆς παρὰ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν τελέσεως τῶν χριστιανικῶν Θρησκευτικῶν τῶν καθηκόντων; Καὶ πῶς τοῦτο συμβαίνει, ἄραγε κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν τοῦ Κράτους εἴτε πολιτικῶν εἴτε Θρησκευτικῶν;

Ἐάν ποτε λόγοι ἄλλοι καὶ σκοπιμότητες πολιτικῶν κομμάτων ἐσωτερικῶς ἢ ἐπεμβάσεις καὶ ἀπαιτήσεις ξένης Δυνάμεως, τῆς Ἀγγλίας συγκεκριμένως, ὑπὲρ ὧν τὴν ἄνευ νοήματος καὶ νομίμου βασιμότητος ἰδιαζόντως σκληρὰν μεταχείρισιν τῆς Θρησκευτικῆς ταύτης κοινότητος, ἀνθρώπων στερεῶς ἐχομένων πρὸς τὴν ἀκριβὴ τήρησιν τῆς παραδόσεως καὶ τοῦ τυπικοῦ αὐτῆς, ἀπαραίτητον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς πραγματικῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἵσταται παντελῶς ἀπαράδεκτον τόσον ἐκ συνταγματικῆς ἀπόψεως τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τῶν ἀπὸ αἰῶνων διδασκόντων καὶ αὐστηρῶς ἐλεγχθέντων καὶ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Συνόδων θεσπισθέντων, ἀλλὰ καὶ διὰ τόσου αἵματος ἀθῶων πιστῶν καθαριασθέντων.

Δὲν ἔχομεν τὴν γνώμην, ὅτι πρέπει νὰ ἀνατραπῇ τὸ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου ἡμερολογίου καὶ βάσει αὐτοῦ τὸ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ σημερινοῦ εορτολογίου καὶ Πασχαλίου Θρησκευτικὸν καθεστῶς.

Ζητοῦμεν διως ἴσῃ ὑπὲρ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν μεταχείρισιν πρὸς τὰς ἄλλας Θρησκευτικὰς κοινότητας κατ' ἐφαρμογὴν πιστὴν τοῦ Συνταγματικοῦ μας Χάρτου, καθόσον ἄλλως γίνεται δεκτόν, ὅτι ὁ Καταστατικὸς μας Χάρτης ἄλλον προορισμὸν ἐν Ἑλλάδι δὲν

ἔχει σήμερον εἰ μὴ νὰ ποδοπατῆται θαναύτως παρὰ τοῦ τυχόντος μανδρινίου ἢ ἐγκληματικῶς στενοκεφάλου καὶ σκοτίως φανατικοῦ κληρικοῦ.

NEMESIS 16.8.1967

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Μεγαλειότατον Βασιλέα Κωνσταντίνον
Ἀνάκτορα Ἀθηνῶν

Θαυμάζοντες Ὑμετέραν σύνεσιν συγχαίρομεν ὀλοκαρδίως δι' ἄριστον χειρισμὸν διακυβερνήσεως χώρας βαινούσης ὀλοταχῶς εἰς ἐμφύλιον σπαραγμὸν στόπ Θεὸς ποιείσαι Ὑμετέραν Μεγαλειότητα μακροημερεύουσιν πρὸς ὀλοκλήρωσιν ἰδανικῶν Γένους.

† Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Αὐξέντιος

Ἐσοχώτατον Πρόεδρον Κυβερνήσεως
κ. Κων/νον Κόλλιαν

Συγχαίροντες θερμῶς ἐπὶ ἀναλήψει ὑψίστων καθηκόντων Κυβερνήσεως Χώρας διαστεύομεν ἐπὶ ἡμερῶν Σας εὐημερίση καὶ μεγαλουργήσῃ Ἑλλάς. Ἰστάμενοι παρὰ τὸ πλευρὸ Σας εὐχόμεθα Ὑψιστος ἐνισχύῃ Ὑμᾶς εἰς βαρυντάτην ἀποστολήν.

† Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Αὐξέντιος

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

—Τὴν 28 Ἀπριλίου ἡμέραν Σάββ. τῆς Διακαινησίμου εορτῆς τοῦ Ἀγ. Μ. Γεωργίου Τροπαιοφ. πανηγυρίζει ὁ φερώνυμος Ἱ. Ναὸς Ν. Λιοσίων, (π. Ἰακώβου) δι' Ἀρχιερατικῆς λειτουργίας.

—Ὁμοίως καὶ ὁ ὁμώνυμος Ἱ. Ναὸς Ν. Κηφισιάς, Τέρμα.

—Τὴν 25 Ἀπριλίου ἡμέραν Δευτέραν πανηγυρίζει ἡ Ἱ. Μονὴ τοῦ Ἀγ. Ἐνδόξου Ἀποστ. καὶ Εὐαγ. Μάρκου δι' Ἀρχιερατικῆς ἀγρυπνίας, 28ον Χιλιόμ. Μαροπούλου Ἀττικῆς.

—Ἐπίσης τὴν Παρασκευὴν τῆς Διακαινησίμου Πανηγυρίζει ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ζωοδόχου Πηγῆς Πειραιῶς, δι' Ἀρχιερατικῆς Λειτουργίας.

« Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Ὑπεύθυνος συντάξεως Γεώργιος Κόττης
Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι 147

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐσωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δραχμὰς	15.—
»	Ἐτησίᾳ	30.—
Ἐξωτερικοῦ:	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	4
	Τιμὴ Φύλλου δεχ.	1

Τὴν 19ην Μαρτίου Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας ἐγένετο εἰς τὸ θέατρον τῶν Ἀθηνῶν «Ἀκροπόλ» συγκέντρωσις εὐσεβούς λαοῦ. Τὴν συγκέντρωσιν διοργάνωσεν ἡ Ἐκκλησία τῶν Παλαιοημερολογιτῶν. Σκοπὸς τῆς συγκεντρώσεως ἦτο ἡ διαμαρτυρία τόσοις διὰ τὰς φιλοπαπικὰς ἐνεργείας τοῦ Πατριάρχου Ἀθιναγόρα, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀπόφασιν περὶ σφραγίσσεως τῶν ναῶν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν παρέστησαν ἄνω τῶν 8.000 εὐσεβούς λαοῦ, ὠμίλησεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῶν Παλαιοημερολογιτῶν Αὐξέντιος, ὁ ἐκ Πάρου λόγιος μοναχὸς π. Μάρκος Χανιώτης καὶ ὁ θεολόγος καθηγητὴς κ. Σταῦρος Καραμῆτσος. Ἐπίσης χαιρετισμὸν πρὸς τὴν συγκέντρωσιν ἀπηύθυνεν ὁ ἱεροκῆρυξ Ἀρχιμ. Αὐγουστίνος Καντιώτης. Ὁ π. Αὐγουστίνος ἐτόνισεν, ὅτι, καθ' ἣν στιγμὴν εἶναι ἀνοικτοὶ οἱ ναοὶ τῶν Χιλιαστῶν καὶ αἱ στοαὶ τῶν Μασόνων, εἶναι ἐγκλημα νὰ εἶναι κλειστοὶ οἱ ναοὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι πιστὰ τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἐπίσης ἀναφερόμενος εἰς τὰς ἐνωτικὰς ἐνεργείας τοῦ Πατριάρχου, εἶπεν ὅτι, ἀντὶ ὁ Πατριάρχης νὰ προσπαθῇ νὰ ἐνώσῃ Ὁρθοδοξίαν καὶ Παπισμὸν, πρέπει νὰ προσπαθῇ νὰ ἐνώσῃ Νεοημερολογίτας καὶ Παλαιοημερολογίτας, ὥστε νὰ δημιουργηθῇ ἐνιαῖον ἀρραγὲς μέταλλον Ὁρθοδοξίας. Καὶ κατέληξεν: «Ὅσοι πιστοὶ! Ὅσοι Ἕλληνες! Νὰ γίνωμεν» νεώτεροι Θερμοπύλαι. Νὰ μὴ ἀφήσωμεν νὰ περάσῃ ὁ Παπισμὸς. Νὰ μὴ ἀφήσωμεν νὰ περάσουν» αἱ αἱρέσεις. Ἡ αἰωνία Ὁρθοδοξία θὰ ζήσῃ!.

«Ἐκκλησιαστικὸς Ἀγὼν» 25.3.67

Ἀφέλειαν ὀφλισκάνουσιν οἱ εἰσηγηθέντες καὶ οἱ υἱοθετήσαντες τὴν σφράγισιν τῶν ἱερῶν ναῶν τῶν παλαιοημερολογιτῶν. Δὲν ἀνέγνωσαν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν ἱστορίαν; Δὲν ἐδιδάχθησαν ἐκ τῶν ὁμοίων μέτρων τῶν κομμουνιστικῶν καθεστώτων, ὅτι τὸ κλείσιμον τῶν ἐκκλησιῶν δὲν ἐπιφέρει ἐξαφάνισιν τῶν θρησκευτικῶν ἰδεῶν, αἵτινες πολεμοῦμεναι γιγαντοῦνται; Διότι «Ἐκκλησία οὐ τοῖχος καὶ ὄροφος, ἀλλὰ πίστις καὶ βίος» (Χρυσόστομος MI-GNE 52)495). Ποῦ ἡ θρησκευτικὴ ἐλευθερία; Διὰ τὴν τὴν εὐθείαν; Οἱ τὸ ἔθνος ὑπονομεύοντες καὶ τὴν Ἐκκλησίαν πολεμοῦντες χιλιασταί, κομμουνισταί, ἐκπαιδευτικοὶ μεταρρυθμισταί, ἀσύδοτοι, οἱ πιστοὶ χριστιανοὶ παλαιοημερολογίται ἐν διωγμῷ. Οἱ οἰκοῦντες ἀνοχῆς ἀνοικτοί, οἱ οἰκοὶ προσευχῆς κλειστοί!

Μεγάλη ἡ μακροθυμία σου, Κύριε!

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ 3)1967

Ὁ κ. Δημ. Ἀλικᾶκος (τῆς Ἱεραποστ. Ὁρθ. Χριστ. Ὁμάδος τῶν 12 Κατηχητῶν), ἀπέστειλε πρὸς τὴν ἐφημερίδα μας ἀντίγραφον ψηφίσματος τῶν ὀρθοδόξων Κατηχητῶν, τὸ ὁποῖον ἐνεκρίθη εἰς τὴν συγκέντρωσιν τοῦ «Ἀκροπόλ» τὴν 19ην Μαρτίου καὶ ὅπερ μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει «νὰ υἰφώσωμε τὴν φωνὴν μας καὶ νὰ καταγγεῖλωμεν ἐνώπιον Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, κάθε ἐχθρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας, κάθε ὁρατὴν καὶ ἀόρατον σκοτεινὴν δύναμιν, πού ἀπειλεῖ τοὺς γνησίους Ὁρθοδόξους ἀδελφούς μας, πού ἀγωνίζονται νὰ ἐνώσουν τὴν διηρημένην Ὁρθοδοξίαν μας. Καταπολεμᾷ ὁ εἰς

τὸν ἄλλον, δηλ. οἱ Παλαιοημερολογίται τοὺς Νεοη)τας καὶ τὸν ἀνὰ πάλιν, ἀντὶ νὰ πολεμῶμεν ἀμφοτέρους τοὺς πραγματικοὺς ἐχθροὺς μας, τὴν ἐβραϊσμοσύναν, τὸν διεθνῆ Χιλιασμόν, τὸν ἐπίγειον αὐτὸν διάβολον, τὸν ἄθεον Κομμουνισμόν, τὴν Διεθνῆ πλουτοκρατίαν, καὶ ὅλας τὰς αἱρέσεις, καὶ ὕλιστικὰ κοινωνικὰ συστήματα πού ἐκμεταλλεύονται αἰσχρὰ καὶ ἀπάνθρωπα ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς».

«Παρατηρητὴς» Νικαίας 1.4:67

ΜΕΓΑΣ ΚΙΝΔΥΝΟΣ

Σημαίνοντα πρόσωπα ἐπισημαίνουν ἐσχάτως τὸν μέγα κίνδυνον τοῦ ἀλκοολισμοῦ, ὅστις ἔχει ἐκταθῇ ἀνησυχητικῶς καὶ τείνει νὰ υποδουλώσῃ τοὺς πλείονας τῶν νέων. Ἡ σημερινὴ νεολαία ἀπόλλυται καὶ διαβιβρώσκειται ἠθικῶς εἰς τὰ ἀπαίσιμα καπηλεία, τὰ νυκτερινὰ κλάμπς καὶ τὰ ἄλλα κέντρα διαφθορᾶς καὶ ἠθικῆς καταπτώσεως.

Οὐδεὶς ἐνδιαφέρεται, οὐδεὶς ἀνησυχεῖ διὰ τὴν παραπίουσαν σημερινὴν νεολαίαν; Ποίος θὰ τὴν ἀναχαιτίσῃ καὶ θὰ τὴν συγκρατήσῃ διὰ νὰ μὴ κρημνισθῇ εἰς τοὺς κρημνοὺς τῆς ἀπωλείας καὶ τῆς τελείας ἠθικῆς σήψεως;

Πρέπει νὰ ἀναληφθῇ ἀγὼν πρὸς σωτηρίαν τῆς ἀτυχοῦς νεολαίας, ἀγὼν ἰσχυρὸς καὶ τελεσφόρος πρὸς διάσωσιν τῶν χρυσῶν ἐλπίδων τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς, τῆς νεότητος.

Ο ΧΙΛΙΑΣΜΟΣ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

Εἰς τὸ ἔγκριτον ὄργανον τῶν Ο.Χ.Σ. «Ἀγὼν» ἀναφέρεται, ὅτι εἰς ἰδιωτικὸν Σχολεῖον παρὰ τὴν Ἀργυρούπολιν Γλυφάδας ὁ Διευθυντὴς εἶναι χιλιαστὴς.

Ὅπωςδὴποτε τὸ θέμα τοῦτο εἶναι σοβαρώτατον καὶ πρέπει νὰ ἀπασχολήσῃ τοὺς ἐπ' αὐτοῦ ἀρμοδίους ἐκπαιδευτικοὺς παράγοντας, καθότι ὁ κίνδυνος εἶναι προφανὴς διὰ τοὺς ἀτυχεῖς Ἑλληνόπαιδας, οἵτινες ὑποῦλως, καὶ ἀφελῶς θὰ διαποτίζονται παιδιόθεν μὲ αἰρετικὰ καὶ ἀνθεθνικὰ φρονήματα εἰς βάρος τῆς ἠθικῆς καὶ ἔθνικῆς αὐτῶν συνειδήσεως, Ποίος τέλος πάντων θὰ ἐνδιαφερθῇ διὰ τὴν πάταξιν τῶν ἀνενοχλήτως ἐν Ἑλλάδι δρώντων αἰρετικῶν προπαγανδῶν; Ἄλλ' οἱ ἀρμόδιοι ἐνδιαφέρονται περισσότερο διὰ τὴν δίκωσιν τῶν Γνησίων Ὁρθ. Χριστιανῶν ἢ ἄλλως καλουμένων Παλαιοημερολογιτῶν, οἱ ὅποιοι πιστοὶ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνίζονται διὰ τὴν διαφύλαξιν τῶν ὑψίστων ἰδεωδῶν καὶ συμβόλων, ἅτινα καλοῦνται Ἑλλάς καὶ Ὁρθοδοξία!

Στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἀγ. Ἰσιδώρου τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος Καλαμών. Οἱ ἀκαμπτοὶ φοροῦν τῆς Ὁρθοδοξίας μετὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀγίου Σαλαμίνος κ.κ. Γεροντίου διὰ πρώτην φορὰν ἡξιώθησαν νὰ ἴδουν Χοροστατοῦντα Ἀρχιερεᾶ.

Διάγγελμα τῆς Κυβερνήσεως

Ὁ ΝΕΟΣ πρωθυπουργός, μετὰ τὴν δρκωμοσίαν τῆς ὑπ' αὐτὸν κυβερνήσεως, ἀπηύθυνε τὸ ἀκόλουθον διάγγελμα πρὸς τὸ ἔθνος:

«Ἑλληνικὲ Λαέ,

Ἀπὸ μακροῦ παριστάμεθα μάρτυρες ἑνὸς ἐγκλήματος, τὸ ὅποιον διεπράττετο εἰς θάρος τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ τοῦ ἔθνους μας.

Ἡ ἀδίστακτος καὶ ἀθλία κοιμιστικὴ συναλλαγή, ἡ ἐκτραχηλισμὸς μεγάλῃς μερίδος τοῦ Ὑποψίου, ἡ μεθοδικὴ ἐπίθεσις ἐναντίον ὅλων τῶν θεσμῶν, ἡ διάβρωσις τῶν, ὁ κατεξουτελισμὸς τοῦ Κοινοβουλίου, ἡ κατασκευαστικὴ τῶν πάντων, ἡ παράλυσις τῆς Κρατικῆς Μηχανῆς, ἡ πλήρης ἔλλειψις κατανοήσεως πρὸς τὰ φλέγοντα προβλήματα τῆς Νεολαίας μας, ἡ κακομεταχείρισις τῶν φοιτητῶν καὶ σπουδαστῶν μας, ἡ ἠθικὴ κάμψις, ἡ σύγχυσις καὶ ἡ θολότης, ἡ μυστικὴ καὶ φανερά συνεργασία μὲ τοὺς ἀνατροπικοὺς καὶ τέλος τὰ συνεχῆ ἐμπρηστικὰ κηρύγματα ἀσυνειδήτων δημοκόπων κατέστρεψαν τὴν γαλήνην τοῦ τόπου, ἐδημιούργησαν κλίμα ἀναρχίας καὶ χάους, ἐκαλλιέργησαν συνθήκας μίσους καὶ διχασμοῦ καὶ μᾶς ὠδήγησαν εἰς τὸ χεῖλος τῆς Ἐθνικῆς κατστροφῆς. Δὲν ἀπέμεινεν πλέον ἄλλος τρόπος σωτηρίας ἀπὸ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Στρατοῦ μας.

Ἡ ἐπέμβασις αὕτη θεθαίως ἀποτελεῖ ἐκτροπὴν ἐκ τοῦ Συντάγματος, ἀλλὰ ἐκτροπὴ αὕτη ἦτο ἐπιβεβλημένη διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς Πατρίδος.

Ἡ σωτηρία τῆς Πατρίδος εἶναι ὁ ὑπέρτατος Νόμος.

Αἱ ἐκλογαί, αἱ ὁποῖαι προεκηρύχθησαν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ δώσουν τὴν λύσιν εἰς τὸ δημιουργηθέν ἀδιέξοδον. Πρῶτον, διότι, ὑπὸ τὰς παρούσας συνθήκας, ἦτο ἀδύνατος ἡ ὁμαλὴ διεξαγωγή των καὶ δεύτερον, διότι οἰονδήποτε καὶ ἂν ἦτο τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῶν θὰ ὠδήγούμεθα μοιραίως εἰς τὴν αἵματοχυσίαν καὶ τὸ χάος.

Δι' αὐτὸ ἐπενέβη ὁ Στρατός. Διὰ νὰ ἀνακόψῃ τὴν πορείαν πρὸς τὴν καταστροφὴν ἕνα βῆμα πρὸ τῆς ἀβύσσου.

Εἰς ὁλόκληρον τὴν Χώραν ἐπικρατεῖ ἀπόλυτος γαλήνη καὶ τάξις.

Ὁ Πρόεδρος καὶ τὰ μέλη τῆς Κυβερνήσεως ἐστρατεύθησαν πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκοντος.

Ποῖοι εἴμεθα : Δὲν ἀνήκομεν εἰς οὐδὲν πολιτικὸν κόμμα καὶ οὐδεμίαν πολιτικὴν παράταξιν, εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ εὐνοήσωμεν εἰς θάρος τῆς ἁλλῆς. Δὲν ἀνήκομεν οὐτε εἰς τὴν οἰκονομικὴν ὀλιγαρχίαν, τὴν ὅποιαν ἔμεις δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ ἀφήσωμεν νὰ προκαλῇ τὴν πείν. Ἀνήκομεν εἰς τὴν τάξιν τοῦ μόχθου. Καὶ θὰ σταθῶμεν εἰς τὸ πλεῖστον τῶν πτωχῶν ἀδελφῶν μας Ἑλλήνων. Ἐλαυνόμεθα ἀποκλειστικῶς ἀπὸ πατριωτικὰ κίνητρα καὶ ἐπιδιώκομεν νὰ καταργήσωμεν τὴν φαυλοκρατίαν. Νὰ ἐξυγιάνωμεν τὸν δημόσιον βίον. Νὰ ἀπομακρύνωμεν ἀπὸ τὸν ὀργανισμόν τῆς Χώρας τὴν σήψιν ἀπὸ τὴν ὅποιαν ἐκινδύνευε. Νὰ ἀποτρέψωμεν τὸν διχασμὸν καὶ τὴν ἀλληλοσφαγίαν πρὸς τὴν ὅποιαν μᾶς κατηγόθουν κακοὶ Ἕλληνες καὶ νὰ δημιουργήσωμεν ὑγιεῖς βάσεις διὰ τὴν ταχείαν ἐπ'ἀνάδο-

τῆς Χώρας εἰς τὸν ἀληθῶς ὀρθόδοξον κοινοβουλευτικὸν βίον. Κηρύσσομεν τὴν συναδέλφωσιν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς δὲν ὑπάρχουν Δεξιοί, Κεντρώοι, Ἀριστεροί. Ὑπάρχουν μόνον Ἕλληνες, οἱ ὅποιοι πιστεύουν εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς ἕνα εὐγενές, ἀνώτερον καὶ πλήρες ἰδεώδες τῆς ἀληθοῦς Δημοκρατίας καὶ ὅχι τῆς Δημοκρατίας τοῦ πεζοδρομίου, τῆς ὀχλοκρατίας καὶ τῆς ἀναρχίας. Ὅταν οἱ Ἕλληνες εἶναι ἡνωμένοι, θαυματουργοὶ. Ὑπάρχουν θεθαίως καὶ ἐλάχιστοι ἐφιάλται, δημαγωγοί, ἀσυνειδήτοι καιροσκόποι καὶ κατ' ἐπάγγελμα ἀναρχικοί. Αὐτοὶ ἐπεδίωξαν νὰ μᾶς διχάσουν. Καὶ μᾶς ὀνομάζουν Ἀριστεροὺς, Κεντρώους, Κεντροαριστεροὺς καὶ Δεξιούς.

Ἐπεδίωξαν νὰ ἐνσταλάξουν εἰς τὴν ψυχὴν μας μὲ κάθε τρόπον, τὸ μῖσος τῶν μὲν πρὸς τοὺς δέ. Ἐπεδίωξαν νὰ μᾶς φανατίσουν καὶ νὰ μᾶς ἐξωθήσουν εἰς τὸν ἀλληλοσφαγισμόν. Αὐτοὺς τοὺς ἐλάχιστους ἐμπρηστὰς θὰ ἀπομονώσωμεν καὶ ὅλοι ἡμεῖς οἱ ὅλλοι Ἕλληνες, ἡνωμένοι, θὰ θαδίσωμεν ἐμπρὸς τὴν ὁδὸν τοῦ πρὸς τὴν Πατρίδα καθήκοντος καὶ τῆς ἀρετῆς. Πρὸς τὴν ριζικὴν ἀλλαγὴν. Πρὸς τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν προδόν. Ὁ βασικὸς μας στόχος εἶναι ἡ κοινωνικὴ δικαιοσύνη. Ἡ δικαία κατανομή τοῦ εἰσοδήματος. Ἡ ἠθικὴ καὶ ὁλικὴ ἐξύψωσις τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ ἰδιαίτερος τῶν ἀγροτῶν καὶ ἐργατῶν καὶ τῶν πνευστέρων τάξεων.

Ἡ στοργὴ τῆς Κυβερνήσεως θὰ στραφῇ ἀμέριστος πρὸς τὴν Νεολαίαν καὶ τὰ προβλήματα τῆς.

Μετὰ τὴν παγίωσιν ὁμαλοῦ ρυθμοῦ καὶ τὴν δημιουργίαν τῶν καταλλήλων πρὸς τοῦτο συνθηκῶν, τὸ ταχύτερον δυνατόν, θὰ ἐπανεέλθῃ ἡ Χώρα εἰς τὸν Κοινοβουλευτισμὸν ἐπὶ ὑγιεῖς βάσεις. Τότε, ἡ ἀποστολὴ τῆς Κυβερνήσεως θὰ ἔχῃ λήξει.

Πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ διχασμοῦ καὶ τῆς ἐτοίμου νὰ ἐκσπάσῃ ἐμφυλίου συρράξεως, ἡ ὅποια ὠδήγει εἰς αἵματοχυσίαν καὶ κοινωνικὴν καὶ ἔθνικὴν καταστροφὴν, ἡ Κυβέρνησις προέβη εἰς τὴν κήρυξιν τοῦ Στρατιωτικοῦ Νόμου καθ' ἅπασαν τὴν Χώραν.

Ἡ Κυβέρνησις δηλοῖ κατηγορηματικῶς, ὅτι εἶναι ἀποφασισμένη νὰ φέρῃ εἰς πέρας διὰ παντὸς μέσου καὶ μὲ ταχὺν ρυθμὸν τὴν βαρεῖαν ἀποστολὴν τὴν ὅποιαν ἀνέλαβεν. Εἶναι ἀποφασισμένη νὰ ἐκπληρώσῃ εἰς τὸ ἀκέραιον τὰς υποχρεώσεις τῆς ἐναντι τοῦ πληθυσμοῦ διὰ τὴν πραγματοποίησιν τοῦ σκοποῦ τῆς. Ζητεῖ πλήρη πειθαρχίαν πρὸς τὸ Κράτος. Ὅπως συμβαίνει εἰς ὅλας τὰς πολιτισμένας Χώρας. Διότι πραγματικὴ ἐλευθερία ὑπάρχει ἐκεῖ, ὅπου ἡ ἐλευθερία τοῦ ἐνὸς φθάνει μέχρι τοῦ σημείου, εἰς τὸ ὅποιον ἀρχίζει ἡ ἐλευθερία τοῦ ἄλλου.

Ἡ Κυβέρνησις ἀφίλει νὰ προειδοποιήσῃ κατὰ τὸν πλεόν κατηγορηματικὸν τρόπον, ὅτι οἰαδήποτε ἀντίδρασις εἰς τὸ ἔθνικόν της ἔργον τῆς ἀλλαγῆς ὁποθέν-δήποτε προερχομένη, θὰ παταχθῇ πάραυτα διὰ παντὸς εἰς τὴν διάθεσιν τῆς μέσου.

Ζήτω τὸ ΕΘΝΟΣ

Ζήτω ὁ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Ζήτω ἡ Αἰωνία ΕΛΛΑΣ

Ἀθῆναι τῇ 21 Ἀπριλίου 1967

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ.